

שאולי נמרי מציג שיטת ציור חדשה, קיטשית

היהפוך נמר

שאולי מעולם לא ראה את כספו בחזרה. לטענתו גרף האמרגן אורי שהריץ את מופעי הלהקה, לכיסו את מירב ההכנסות, למרות שלא השקיע בתוכנית אף פרטה. הלהקה נסעה לאמסטרדם, ושאולי נמרי לקח על עצמו את האחריות לפירוקה. "להבר'ה נעשה יותר מדי טוב" הוא אומר, "והם לא ידעו מה לעשות עם עצמם, או פירקתי את הלהקה."

רדיפה ★ אחר המלחמה

חברי הלהקה נפוצו לכל עבר, אשתו נסעה לדרום-אפריקה, ליוגל קילנר נשאר בהולנד, יונה לוי החליטה לזנוח את הריקוד, לשמרון בראון, לפי עדותו המפורשת של שאולי, היו כל-כך הרבה שונאים, עד שקשה היה לו למצוא רקדנים שיסכימו לרקוד איתו. ואילו הוא עצמו החליט לזנוח את הריקוד לטובת הציור, ונסע אחרי אשתו לדרום-אפריקה.

ביוהנסבורג, כתום שלוש שנים וארבעה חודשי נישואין, התגרש מאשתו. עם גירור

המחול הייצוגית של ישראל ללא כל הכשרה מוקדמת, בגיל 26. את הלהקה עזב מסיבות כספיות, לדבריו. כי הקיבוצניק הסוציאליסט הספיק להפוך בעיר לקפיטליסט שרוף, ומה שאכל אותו היה שכל פועל-במה קיבל עבור עבודתו יותר כסף מהרקדנים הראשיים.

באותה תקופה ניהל רומן סוער עם דיילת יפהפייה בשם זהבה, הנשואה כיום לצלם-הסרטים יגאל שילון. את אשתו הראשונה (והאחרונה) הכיר מאוחר יותר. גם שמה היה זהבה, אבל בריסקו, היא הייתה גרושה יפהפייה מדרום-אפריקה, ששהתה בארץ בחברת בנה וקיבלה שיעורי-ריקוד בסטודיו של בת-שבע.

זהבה, בוגרת הרויאל-באלט בלונדון, יחד עם הרקדנים שמעון בראון, יונה לוי, רותי לרמן, גליה גת, הרקדן הקנדי ליוגל קילנר ושאולי נמרי, היוו את חברי הלהקה של ג'אז פלוס המקורית, שבעזרת המדיום הטלוויזיוני הפכה במהרה חביבת הקהל.

חברי הלהקה, שראו כי טוב אחרי הור פעת טלוויזיה אחת, החליטו לצאת במופע משלהם. משנסתבר כי הם בקשיים כל-

ביתו שברחוב גורדון פינת דיונגוף מהווה מקום-מיפגש קבוע לאלה שקצה נפשם בכסית או בפיתוי הסמוכים, זה טלפון שבחדר-השינה שלו אינו חדל ל-טרטר, כשעליפי הרוב, הקול שמעבר לקו הוא נשי.

באופן קבוע, הנראה בעליל כמתוכנן היטב, הוא "מתקשה" בויהוי קולה של המטלפנת ומבזבז זמן יקר בחיפוש אחר השם האבוד. יעד שהגברת נשברת ונער תרת להואיל בטובה ולמסור לו את שמה, הוא מספיק להשתעמם ולהרביץ כמה פיי-הוקים בריאים.

בין טלפון לטלפון, בין בילוי לבילוי הוא גם מצויר, ואז מסתבר כי שאולי נמרי בן ה-33 נחשב צייר פורה, שמאחר ריו שבע תערוכות, מהן שתיים בחו"ל.

חיים משוגעים ★ ב"בצלאל"

את חייו הוא התחיל לא כצייר, אלא דווקא כילד שנולד בבית ציוני טוב בקיבוץ אשדות-יעקב. אביו, שנפטר לפני כשמונה שנים, היה דודקה נמר, מי ש-היה סגנו של מפקד הפלמ"ח יצחק שדה, ומאוחר יותר מנכ"ל משרד-התחבורה. כשהתגייס לצבא, גמר שאולי עם ה-קיבוץ. אך הוא, כבנו של אביו, לא בייש את הפירמה, התגייס ליחידה נבחרת של גולני והשתחרר בדרגת סגן, מייד לאחר-מכן ירד ירושליימה, ונרשם ללימודים ב-בצלאל.

בבצלאל, היה חבר בלהקת-הריקודים המפורסמת, שחבריה היו סטודנטים כמו כתבת-הטלוויזיה והקריינית דהיום שרי רז ובעלה דן בירון, ורקדן להקת בת-שבע דהיום אהוד בן-דוד.

הלהקה היוותה או את מוקד האירועים החברתיים בעיר. נשפים כגון נשף הרפור-אנים, המישפטים ויום-הסטודנט, שהיו עושים את החיים הסטודנטיאליים בעיר מעניינים יותר, התקיימו בהצלחה א-דירוק לאחר שלהקת הסטודנטים המרקדת הוא-לה ליטול על עצמה את אירגונם.

החבר'ה, שהיו, לדברי שאולי, תפרי-גים לאללה בימים ההם, היו יושבים ב-בכחוס או אצל יוסי אוחנה בפונט-פוט ש-במרתפי סורמאללו, ושותים על החשבון שלא שולם עד עצם היום הזה. שאולי עצמו התגורר במחסן של סולל-בונה ברוממה, בתואנה שהוא שומר על המחסן, אך קירות העץ של אותו מחסן יעידו, כי מעולם לא ראו אותו שם בלילה.

החברה הקבועה שלו באותם ימים, ה-מעוררים בו נוסטאלגיה שמצפת את עי-ניו, הייתה נורית פלטישר, בתה של המורה לפיתוח-החן לאה פלטישר. נורית הייתה תלמידת האקדמיה למוסיקה ושאולי ה-מאוהב, שהתגורר באותה עת בשכונת בית-הכרם, היה הולך מידי לילה מביתה של נורית ברחוב הפלמ"ח לביתו-שלו מרחק רב מאד של קילומטרים, דרך עמק המצלבה והאוניברסיטה ברגל, כי אז עדיין לא הירשו בעלות-הבתים לחברים של הדיירות שלהן להישאר עד הבוקר.

ריקוד ★ בגיל 26

כשנסתיימו לימודיו בירושלים לא חזר שאולי, כאמור, לכור מחצבתו, הקיבוץ, כי אם הגיע היישר לתל-אביב. באותה תקופה חיפש המפיק גיורא גודיק רקדנים להצגה איי לייק מייק, למרות שלא היה לו ניסיון קודם בריקוד מקצועי, עבר שאולי את המבחנים, והתקבל ל-מחזמר כרקדן ראשי.

מייד לאחר שירדה ההצגה הוזמן לרקוד בלהקת בת-שבע ומי שמתלהב מרודולף נוראייב שהתחיל לרקוד רק בגיל 18, כדאי לו שישים לב לשאולי נמרי, שהחל את הקריירה שלו כרקדן מיקצוען בלהקת-

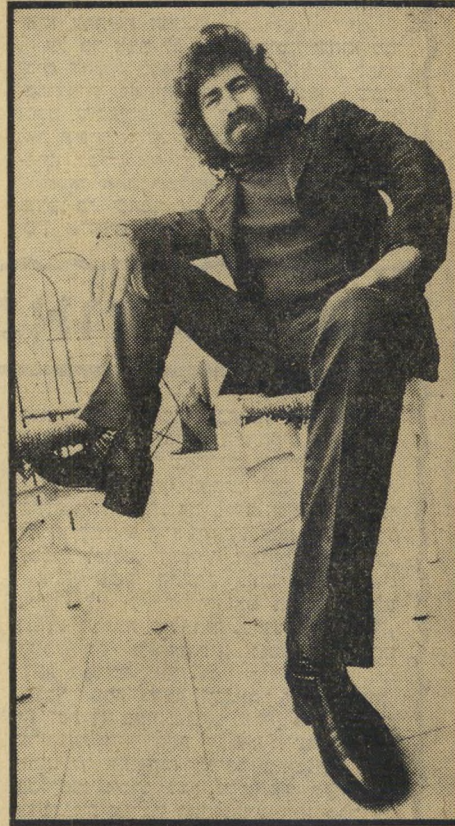

הכושית

ג'זנה, שאותה פגש בורג והזמינה לסטודיו שלו, מבלי שיעלה כלל בדעתו כי הזמנה מסוג זה עלולה ל-טכך אותו עם הזוהק בדרום-אפריקה.

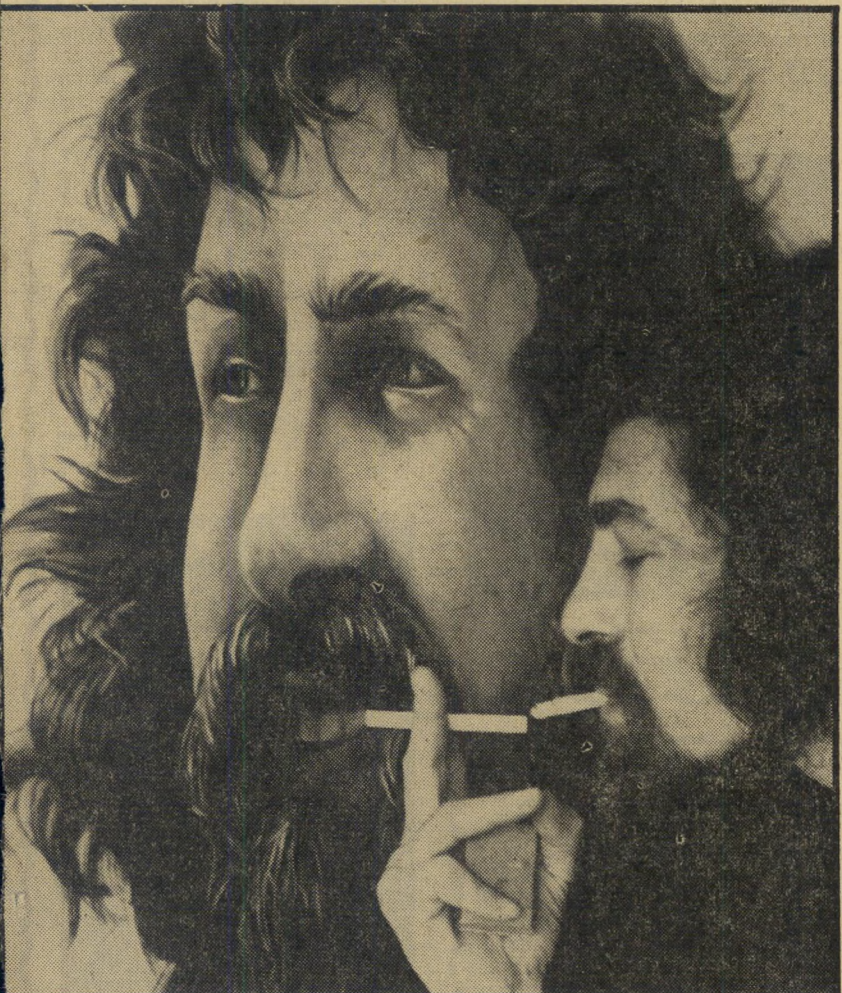
הוא אינו מרושל בלבדו, אינו בלתי

מגולה ושערו אינו ארוך מדי, עיניו אינן אדומות, ציפורניידין אינן מזהמות, ובכלל, הוא נראה יותר כנער-זוהר המקפיד בלבושה מאשר כצייר בהמה. נכון שהוא לא רואה את הבוקר לפני הצהריים, אבל לעזמת זאת הוא גם לא רואה את הלילה לפני הבוקר, הוא מגדיר את עצמו כחיה חברתית, וכציפור-לילה ידועה, מאלו הנראות בכל מקום בכל שעה משעות הלילה, החל מ-בתי-הקפה, עבור את המסיבות וכלה ב-מיסבאות ובפיאנרבריים.

נמרי

הצייר בן ה-33 מקובל מאוד בחברה, ואהוב בארץ 19 מייחוד על בנות המין היפה, המעסיקות את הטלפון שלו 24 שעות רצופות ביממה.

דיוקן-עצמו ★ בגיל 26

של שאולי נמרי, שצויר על-פי תצלום שלו אשר צולם, לדבריו, בעת שהיה בגילופיו. שאולי נראה בציור מרוצה מאוד מעצמו, בדמות איכר, איש-אדמה או פועל-בניין, שגאותו על עמל-ליכפיו

כליים, לקח שאולי נמרי את 15 אלף הלירות שהצליח לחסוך מתערוכתו ה-ראשונה, בה מכר את כל התמונות, ואמר לחבר'ה: "מזה נחיה ומה נעבוד". הוא גם מישכן את דירתו, ובלבד שלאחבר'ה יהיה מה לאכול, כדי שיהיה כוח לרקוד. ארבעה חודשים תמימים עבדו על ה-מופע "הכי יפה בארץ", כפי שקורא לו שאולי. הם הופיעו 127 פעם, בעוד ש-להקת בת-שבע הופיעה רק שלוש פעמים בתוך חודשיים.